

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Ł. D., K. D. i A. D.
przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki A. D.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki A. D. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 maja 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć

rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącej, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do sformułowanego przez nią pytania, czy wykazanie krzywdy najbliższego członka rodziny przy roszczeniu dochodzonym na podstawie art. 446 § 4 k.c. wymaga wiadomości specjalnych i wezwania przez sąd biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Nie przedstawiono jednak argumentacji, która wskazywałaby na możliwość wystąpienia rozbieżnych ocen tak uniwersalnie przedstawionego problemu. Należy zwrócić uwagę, że kryteria oceny krzywdy, wymagającej wyrównania przez zasądzenie zadośćuczynienia, były wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. W licznych orzeczeniach Sąd Najwyższy wskazywał, że ustalenie wysokości zadośćuczynienia wymaga

uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak wiek poszkodowanego, stopień doznanych cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa i inne czynniki podobnej natury (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07, OSNC-ZD 2008, nr 4, poz. 95, Biul. SN 2008, nr 4, 11). Ustaleń tych dokonuje się na podstawie okoliczności konkretnej sprawy i całokształtu zebranego w sprawie materiału. Nie można zasadnie twierdzić, że w każdym wypadku rozmiar krzywdy powinien być ustalany na podstawie dowodu z opinii biegłego psychologa lub psychiatry. Dowód taki może być przydatny, lecz także w jego braku oszacowanie rozmiaru krzywdy jest możliwe, a dopuszczenie takiego dowodu i uznanie jego przydatności zależy od okoliczności konkretnej sprawy. Nie jest zatem możliwe postawienie, jak chce skarżąca, ogólnej tezy, że w każdej sprawie wykazanie krzywdy najbliższego członka rodziny przy roszczeniu dochodzonym na podstawie art. 446 § 4 k.c. wymaga wiadomości specjalnych i wezwania przez sąd biegłych w celu zasięgnięcia opinii. Przedstawiony we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania problem nie ma więc w istocie charakteru zagadnienia prawnego. Powołanie się na tę przesłankę ma zatem służyć rozstrzygnięciu konkretnej sprawy w interesie skarżącej, a nie w interesie publicznym, co nie uwzględnia charakteru postępowania kasacyjnego.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Wniosek pozwanej o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego podlega oddaleniu. Pismo procesowe mające stanowić *de facto* odpowiedź na skargę kasacyjną, wniesione po upływie terminu do jej wniesienia, nie wywołuje, jako spóźnione, skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, obejmujących sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na skargę kasacyjną. Należy je traktować wyłącznie jako pismo przedstawiające stanowisko w sprawie.

[1.0]